

delse. Imidlertid vil dog Sorgen derover ikke kunne formindste den Glæde, som jeg har havt ved at se, at det ærede Udvalg, idetmindste i alt Væsentligt og hvad Sagens Realitet angaar, har anbefalet Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg føler mig derfor, navnlig efterat den ærede Ordfører har udtalt sig, forpligtet til nu at gjen tage den Tak, hvormed jeg indledede mit Foredrag.

Ordføreren (Blom): Jeg antager at kunne indskrænke mig til meget faa Ord. Det høie Thing vil vistnok forstaa, at det ikke har været Meningen med de Ytringer i Betænkningen, som den høitærede Krigsminister har fremhævet, at rette nogen egentlig Anke imod den Maade, hvorpaa disse Lovforslag ere blevne forelagte; men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at det høie Thing — og jeg tør haabe, at den høitærede Krigsminister i saa Henseende vil slutte sig til Thingets Anskuelse — vil indse, at det ikke er aldeles unaturligt, at Udvalget har fundet sig noget hemmet i Overveielser af det foreliggende Lovforslag derved, at der ogsaa foreligger et andet Lovforslag, nemlig Lovforslaget om Lønninger ved Hæren, som indeholder Bestemmelser, der have forekommet Udvalget at gribe ind i det her foreliggende Lovforslag. Der findes nemlig i Lønningsforslaget Bestemmelser, som ikke godt kunne opfattes anderledes, end at de til en vis Grad maa regnes for organisatoriske for Intendanturkorpset; nemlig netop de Bestemmelser, som den høitærede Krigsminister fremhævede, angaaende hvorledes Kapitainer i Regnskabsførerklassen skulle med Hensyn til Lønning stilles noget anderledes, end de ere stillede i Intendanturstaben, samt angaaende noget lignende, men rigtignok i omvendt Forhold, nemlig angaaende Premierlieutenanter i Intendanturstaben og i Regnskabsførerklassen. Disse Lønnings Ordning er idetmindste i Udvalget blevet betragtet som indgribende i Organisationen af Hærens Intendantur. Man maa nemlig jo huske paa, at en Intendantur er ikke en saadan Organisme, som den hele Armee er, og som har en aldeles bestemt Ordning, der ikke lettelig kan fraviges i de allervæsentligste Hovedtræk. Jeg skjønner ikke rettere, end at Intendanturkorpset kan ordnes paa mange høist forskjellige Maader, som dog allesammen maatte kunne være brugbare, ja endog tilfredsstillende. Den Ordning, som her er foreslaet, erkjender Udvalget for at være brugbar og tilfredsstillende; men dens Betydning paavirktes dog, saa vidt jeg kan skjønne, ikke saa ganske lidt af de Bestemmelser i Lønningslovforslaget, som jeg kaldte organisatoriske. Enhver Ordning af Intendanturkorpset vil nemlig for en meget væsentlig Del komme til at dreie sig om, hvorledes man lønner Embedsmændene. Det er ikke de hierarchiske Forhold i Intendanturkorpset, som ere Gjenstand for Ordningen, men det egentlig Væsentlige er, hvormange Embedsmænd

af de forskjellige Lønningsklasser man skal have, og hvorledes man vil ordne Forfremmelseerne fra den ene Lønningsklasse til den anden. Det er egentlig dette, der udgjør Intendanturens Ordning, og jeg synes da ikke, at det er aldeles uberegtiget, at Udvalget har berørt, at det, at Lønningerne ere foreslaaede i et andet Lovforslag end det her foreliggende, har forvoldet det lidt Banstælighed. Jeg tror imidlertid, at den høitærede Krigsminister vilde gjøre megen Vret imod Udvalget, hvis han troede, at der derved var rettet nogen Anke imod ham. Den paagældende Bemærkning i Betænkningen er en Bemærkning, som f. Ex. forklarer, hvorfor Udvalget har været temmelig længe om dette Arbejde, idet vi nemlig stadig have stødt paa denne Banstælighed, men, som sagt, det maa ikke regnes for nogen Anke imod den høitærede Minister.

Krigsministeren (Rauffmann): Jeg er egentlig ikke, efterat den ærede Ordfører nu har talt, bleven mere overtydet, end jeg var tidligere. Jeg er kommen til den Erkjendelse, at det egentlig ikke var de finansielle Virkninger, som man frygtede for, men at der har været tænkt paa Virkninger, som ikke ere omtalte, og som netop ere af en organisatorisk Natur. Naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig imidlertid — det er dog muligt, at jeg tager fejl — at det ærede Udvalg havde gjort bedre i at antyde, hvori det ønskede Ordningen modificeret. Jeg maa stadig fastholde, at da det jo er muligt, at vi ingen Lønningslov faae, idetmindste ikke for det Første — jeg vil ikke haabe, at dette skal blive Tilfældet, men at det er muligt, kan vist Ingen negte — og da man forresten erkjender, at den foreslaaede Ordning er hensigtsvarende og moderat, saa kan det, at man engang i en fjern Fremtid venter andre Lønninger, jo ikke forhindre, at den nye Ordning bliver gennemført trods det Ubestemte i Lønningsforholdene. Men da de bestaaende Lønningsforhold er Noget, som man ikke egenmægtig er Herre over at forandre, er der gjort, hvad der kunde gøres, dels for at forhøje Lønningerne for de Personer, som træde ind i Intendanturstaben, forsaavidt de der skulle overtage mere ansvarfulde Poster, dels for at egalisere Lønningerne for Regnskabsofficererne, fordi de med samme Arbejde have samme Ansvar, saaledes at enhver Lønningsforhøielse faar mere Karakter af Uberskilling og ikke af en Erstatning for et forsøgt Ansvar, eller fordi man har gjort Krav paa større Dygtighed hos dem. I denne Henseende stilles der ganske de samme Fordringer til samtlige Officerer af Regnskabsførerklassen, navnlig for dem af Kapitainsklassen, som skulle bestynde Regnskabsførertjenesten ved de større Afdelinger og tillige skulle bære det større Raasvar.